

kramljala, pa prestala celo četrtinko pred vrati. Obljubiti sem ji moral, da ji nanosim polagoma vse svoje ruske in francoske romane. Grozno rada čita!

„Lahko noč in do svidenja!“ je rekla končno, ko je udarila ura v stolpu že pol ene. „Zapomnite si, kaj se Vam sanja prvo noč v moji bivši postelji!“

„Kaj? Vi ste spala v moji sobici?“

„Da, skoro dva meseca. Ali Vam tega ni sporočil oče? Nisem mogla dobiti druge stanovanja. Torej le pazite na sanje; potem staviva v loterijo! Ha! ha!“

In stekla je okoli hiše smeje se nalik grlici; jaz pa sem kolovratil domov...

Zdi se mi, da trdi Schopenhauer, da vleče človeka neka tajna naravna sila, nekak instinkt k onemu bitju, ki je za njegovo srečo najsposobnejše. Ta sila vodi človeka od bitja do bitja, dok ne najde iz branega, edino pravega. In ko ga najde, potem je vse zaman: razločiti se ne moreta in ne smeta, sicer nista srečna nikdar povsem.. Vidiš, ta filozofska trditev mi je šinila v glavo na poti domov. Kakor bi treščilo v me, zazdelo se mi je, da me je instinkt dovedel prav do — cilja, da mi je Franja neobhodno potrebna za popolno srečo, da morem in moram ljubiti, s a m o njo...

Domov prišedši sem našel očeta pišočega. Sestavljal je — po svoji navadi sila vestno in lepo — šolsko kroniko, pa čakal na me. Izpila sva še vsak kupico vina, pomenila se še o tem in onem ter legla spat.

Zaspal sem, kakor bi se bil narkotiziral takoj. Utrujen sem bil od vožnje; a vendar sem sanjal — sanjal vso noč neprenehoma. Vedno pa mi je švigala pred očmi kipna rast moje Franje, vedno sem videl njene krasne oči, njene jamice v licih, njene zlate, debele kite ter čul neprestano njen alt, njen divni alt...

Pozno sem vstal. Opravlja in umivaje se, pa sem parkrat dejal — do duše prepričan, da govorim istino — : „Fant, izgubljen si! Ti si zaljubljen — vse ne pomaga nič“. In resignirano sem si zavozljal svojo najlepšo kravato. Tedaj pa so se odprla gori na hodniku vrata in zagrmeli so po stopnjicah neokretni otročji koraki, vmes pa se je začul učiteljičin glas: „Počasi! — lepo paroma!“

In pričakal sem jo in govoril z njo dolgo... Pričakoval in pričakal, pa sem jo poslej vsak dan po štirikrat spremil jo vsak večer do doma od Zupanovih, pa si zatrjeval vsako jutro s cim dlje trdnejšim uverjenjem: „Fant, izgubljen si!“ —

In potem se je razvijal in zavijal moj roman kar sam od sebe. Hodil sem za njo, kamorkoli je šla, spremljal jo, sedel vedno na njeni strani, pel, igral, tambural zmeraj le z njo, ki me je trpela rada. (Pride še).

S l o v o.

Zrla sva na vrtec tihi,
Bujno cvetje je duhtelo,
Na oboku je nebeškem
Tisoč zlatih zvezd gorelo.

Izza gore prisvetlilo
Lunino je blede lice,
Lahni vetric po gredicah
Zibal ljubko je cvetlice.

Klanjala je svoje veje
Vrba žalna in šumela:
Vse na sveti — vse tu mine,
Ura grenka in — vesela.

Nama srce je drhtelo,
Zadnjikrat sva se objela, —
Vrba žalna je glasneje
O minljivosti šumela. —

Kristina.

Materi v spomin.

Spisala Marija Ana.

Cvetje, bisere, zlato, korale
Spletel vse bi rad v venec jeden;
Toda to bi še ne bilo, dosti.
Majke mi spomin še več je vreden

Da, da vse zvezde neba in vse bogatstvo sveta, vse je ničevno napram spominu drage matere. Oh mati, sveto, blaženo ime! A jaz kličem te zaman. Ne čuješ me.

Srca, ki v mrzli spava jami

Otrokov jok ga ne predrami!

Imaš sicer, mila mati moja skromen kamenit spomenik. A kamen je tako trd, tako mrzel, tako neobčuten. In kamen podere nevihta, okrši čas, razruši človek. Jaz pa, ki te tako srčno, tako iskreno ljubim zlata mati moja, postavila bi ti rada drug, trajen, večni spomenik. A kako neki? Srce mi je tako polno, tako prepolno čutil, Napisala sem ti že večkrat par vrstic a to je bilo tako borno, tako navadno, da ni bilo dostojno tebe, tvojega spomina, tvojega duha. Morebiti je zdaj boljše? Ne — saj sploh ni jezika v katerem bi se zamogla izraziti tako globoka čutila, toliko srčne hvaležnosti.

Vidim te dobra mati moja, kako si bila ponosna na svoja otroka, kako blažena, da sta se povzdignila iz navadnega stanu. Ni je bilo srečnejše matere nego si bila ti, ko so te blagrovali radi tvojih otrok. Dobra, skromna, pobožna, rodoljubna, vsadila si svoji deci v srce ljubezen do Boga, ljubezen do naroda. Osoda zanesla me je daleč iz tvojega naročja daleč od mile domovine, med tuje narode in druge vere. Iskra pa, ki si jo ti vžgala do naše vere, do našega trpečega naroda tlela je vedno, bila mi je zvesti talisman v verskih in narodnih borbah.

Vrnivša se čez leta v domači kraj, v rojstno hišo najdem te tako bolno, revno, tožno. Vidim te kako trpiš, kako hiraš, kako umiraš. Ni ti bilo vsojeno, nisi smela uživati sadu svojega truda. Morala si umreti bedna mati moja v najboljši dobi, potem, ko si toliko trpela, toliko žrtvovala, toliko se zatajevala ti sveta, blaga žena. Gledam te kako pojemaš dan na dan, štejem tvoje vzdihne. A tvoje solze padajo mi ko žrjavica na srce, ker ti bi bila rada živela, rada delala, rada gledala bodoči sreč-